

Προς χάριν μιας πράξεως «Δικαιοσύνης»

Αθήνα, 30-5-2016

Εξ ορισμού, το μέλλον δεν έχει μορφή εάν η ιστορία δεν του παρέχει τα μέσα για να γίνει αντικείμενο σκέψης.

Ας σαφηνίσουμε: Η τήρηση ωραρίου ακροατηρίων στις 15:00, (εκτός των ρητά διατυπωμένων εξαιρέσεων από το κυρίαρχο όργανο του κλάδου, όπου οι Γραμματείς έδρας υποχρεούνται να παραμείνουν μετά την ανωτέρω ώρα) ισχύει ανελλιπώς από τον Ιανουάριο 1989, μετά από ΟΜΟΦΩΝΕΣ αποφάσεις των συνδικαλιστικών μας οργάνων, επικυρωμένες από τα συνέδρια του κλάδου, συνεπικουρούμενες από κοινές αποφάσεις των λοιπών συνδικαλιστικών φορέων του χώρου της Δικαιοσύνης-Δικηγόρων και Δικαστικών Λειτουργιών.

Ας σημειωθούν εδώ ιδιαίτερα, οι προηγηθέντες αγώνες –με εκτεταμένες διώξεις– των δικαστικών υπαλλήλων, που υπηρετούσαν στα ποινικά τμήματα ως Γραμματείς έδρας κατά την περίοδο 1987-1988 [βλέπε σχετική αναλυτική ενημέρωση –στο υπ'αριθμ. 128/05 έγγραφο της ΟΔΥΕ της 14ης Νοεμβρίου 2005– για όλα τα ζητήματα που σχετίζονται με το ωράριο των ακροατηρίων].

Στο χώρο όμως που κατατάσσω ή αναπαράγω αυτόν τον λόγο, εγγράφεται η αντιμαχία μεταξύ Δικαιοσύνης και Εξουσίας, η ισονομία της Δημοκρατίας απέναντι στο Νόμο του ισχυρότερου. Για να το θέσω με περισσότερη ακρίβεια, αφορμή εδώ αποτελεί η επιθυμία «Δικαιοσύνης», ήτοι της ελευθερίας και της αξιοπρέπειας –ουσιωδών θεμελίων της ανθρώπινης υπόστασης. (Βλέπε το πρόσφατο επεισόδιο με την Συνάδελφο Γραμματέα στην έδρα του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, η οποία δεν υποτάχθηκε ως υπεξούσια, κατά την προσπάθειά της «να τηρήσει το ωράριο», στην καταναγκαστικότητα της αυθεντίας της «τάξης» των Δικαστικών λειτουργιών που αποτελούσαν τη σύνθεση του εν λόγω Δικαστηρίου).

Φυσικά, δεν θα δίσταζα να συμπεράνω τι θα έκαναν όλοι αυτοί οι φορείς εξουσίας –οι οποίοι δεν κατανοούν πως και οι ίδιοι είναι εργαζόμενοι υπό τις ίδιες άθλιες συνθήκες που «απολαμβάνουμε» ως συνδαιτυμόνες στο χώρο της δικαιοσύνης–, αλλά και οι υποστηρικτές της επέκτασης του ωραρίου, εάν –ω μη γένοιτο– οι δικαστικοί υπάλληλοι, λόγω των αφόρητων πολλές φορές πιέσεων που δέχονται, αποφάσιζαν να μην τηρούν το ωράριό τους στις έδρες.

Αλήθεια, Δικαιοσύνη υπάρχει ή ο δικαστής λειτουργεί ενίοτε ως υπολογιστική μηχανή ετυμηγοριών; Εν ολίγοις, πώς είναι δυνατόν υπό «εξαντλητικές συνθήκες»

η άσκηση της δικαιοσύνης ως δικαίου να είναι σωστή-δίκαιη, ελεύθερη και υπεύθυνη, αν δεν εγγυάται απολύτως μια «ετυμηγορία με νέα φρεσκάδα»; Πού είναι κύριε Υπουργέ οι νομοθετικές σας πρωτοβουλίες εν έργω; Όχι ασφαλώς αυτές που έως τώρα επιγράφονται από τους προγενέστερούς σας ως «επιταχυντικές για την απονομή της δικαιοσύνης», με πενιχρά πάντοτε αποτελέσματα.

Βεβαίως, η συνεχής επαναληψιμότητα τον τελευταίο καιρό του ίδιου αυταρχικού τελετουργικού στις έδρες και του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, μας υπενθυμίζει την ταξινομητική κανονικότητα, το πώς λειτουργεί στην πράξη η αναγνωρισμένη –και συνταγματικά– «ιδιαιτερότητά» μας.

Ωστόσο, ως κεντρικό αναφορικό άξονα και καταστατική αρχή πρέπει εδώ να δούμε το νεο-φιλελεύθερο δόγμα επιβολής της εξουσίας σε συνέργεια με τη «γνώση». Έρχεται να διατάξει, εκ νέου, σε επίπεδο βιοπολιτικής. Ιδού οι ορίζοντές του: κανονικοποίηση, πειθαρχία, ρύθμιση και αποκλεισμός.

Αλλά το πρίσμα αυτής της παραδοχής μαρτυρά τον τρόπο που κάνει την εξουσία (κυβερνητική, δικαστική, ιατρική, διοικητική κ.λπ.) να κρατάει γερά. Διότι, όταν αυτή γίνεται έννοια «παραγωγική», όχι πια αποκλειστικά καταπιεστική, λειτουργεί σε πολλά επίπεδα –οικονομία, κοινωνία, στα σώματα των ατόμων, στις πράξεις τους, στις στάσεις τους και στους τρόπους της καθημερινής συμπεριφοράς τους.

Να γιατί οφείλουμε να επιδιώκουμε τη διεύρυνση της ισότητας ως διαφιλονικούμενα υποκείμενα –να αμφιβάλλουμε δηλαδή για ό,τι είναι αμφίβολο– και όχι να προσφερόμαστε για «ιδανικές συναθροίσεις συλλογικότητων». Εξάλλου, μια αισθητική σκέψη για το «δημόσιο χώρο», ως διυποκειμενικό χώρο ελεύθερης συζήτησης, προϋποθέτει την ανακάλυψη της ατομικότητας για όλους και ενός σχεδίου ελεύθερης συλλογικότητας. Πράγμα που σημαίνει τη συνάρθρωση της διχογνωμίας με την ιδέα του κοινού αισθήματος.

Πρόκειται για την «επίμιξη του ανόμοιου», χωρίς να εξαλείφεται η ετερογένεια του άλλου. Ενός «συνάπτω» χωρίς συνάφεια, χωρίς οργάνωση, χωρίς κόμμα, που δεν συνιστά αναγκαστικά αδυναμία, δε σημαίνει ιδεολογική αστάθεια.

«Για μια νέα Διεθνή...».

Νίκος Πατεράκης